

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Polácha a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **Občanského sdružení „Egeria“**, se sídlem Otrokovice, Obchodní č.p. 1324, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského Kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, za účasti: 1) Vodovody a kanalizace Kroměříž, a. s., se sídlem Kroměříž, Kojetínská 3666, zastoupen JUDr. Janou Holubcovou, advokátkou se sídlem Dolní Bečva 494, 2) Občanské sdružení „Za zdravé a krásné Holešovsko“, se sídlem Holešov, Míru 316, 3) Zlínský kraj, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 20. 3. 2012, č. j. KUZL 16380/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 20.3.2012, č.j. KUZL 16380/2012, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4 000,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Brně byla dne 28. 5. 2012 doručena žaloba, v níž se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 20. 3. 2012, č. j. KUZL 16380/2012, kterým byla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holešov, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 3. 10. 2011, č.j. HOL-11463/2011/SÚ/TN.

I. Podstata věci

Žalovaný ve svém rozhodnutí shledal, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3.10.2011, č.j. HOL-11463/2011/SÚ/TN, bylo v souladu se zákonem a námitky uvedené žalobcem v odvolání byly nedůvodné. Tímto rozhodnutím Městský úřad Holešov (dále též „stavební úřad“) rozhodl podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), o umístění stavby „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“ na pozemku parc. č. 2760/6 v k.ú. Holešov, stanovil podmínky pro umístění stavby a rozhodl o námitkách účastníků a současně podle § 115 stavebního zákona povolil tuto stavbu a stanovil podmínky jejího provedení. „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“, o půdorysných rozměrech 18,1 x 30,1 m a výšky 9 m, měla sloužit jako sklad pro již vybudovanou „Výrobní halu POKART Holešov“ v jejím severovýchodním rohu a měla být umístěna, stejně jako výrobní hala, v areálu průmyslové zóny Holešov.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně interpretoval § 10a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), neboť strategická průmyslová zóna Holešov měla být posouzena jako koncepce ve smyslu § 10a tohoto zákona. Tím, že nebyla tato koncepce schválena, postupoval žalovaný v rozporu s § 10g odst. 4 tohoto zákona. Žalobce dále uvádí, že je podpůrně možné zastávat názor, že průmyslová zóna je záměrem, tudíž měla být jako celek posuzována v procesu EIA, k čemuž podle žalobce rovněž nedošlo.

Žalobce dále namítá, že požadoval doplnění spisu o stanovisko SEA ke koncepci průmyslové zóny Holešov. Stavební úřad však přes tyto pochybnosti posoudil věc sám. Žalobce shledává v tomto postupu porušení § 23 odst. 3 zákona o posuzování vlivů, neboť v případě existence pochybností o záměru je rozhodující vyjádření ministerstva. Žalobce uvádí, že toto ustanovení lze vztáhnout taktéž na koncepci ve smyslu tohoto zákona.

Další žalobcova námitka směřuje k tomu, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na stanovisko Ministerstva životního prostředí k vyhodnocení Zásad územního rozvoje ze dne 21.8.2008, nicméně toto stanovisko

nebylo ve spisu obsaženo. Žalobce poukazuje na to, že tímto postupem byl zkrácen na svých procesních právech – zejména na právu se s tímto stanoviskem seznámit či se k němu vyjádřit.

Žalobce taktéž namítá, že nebylo vydáno závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Žalobce uvádí, že § 12 odst. 4 tohoto zákona se použije za předpokladu, že se jedná pouze o plochy, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody. Poukazuje na to, že žalovaný dostatečně neodůvodnil, zda podmínky ochrany přírody byly splněny.

Žalobce dále namítá, že umístění předmětné stavby je v rozporu s § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (vyhláška o obecných požadavcích). Žalobce poukazuje na to, že ve výrobní hale společnosti Pokart dochází k manipulaci se závadnými látkami, jak vyplývá z hydrogeologického posouzení ze dne 20.6.2010. Pokud v této budově bude docházet k manipulaci se závadnými látkami, je podle žalobce riziko, že bude k takové manipulaci docházet i uvnitř skladu. Podle žalobce se jedná o případ skladu uvedeného v § 24 odst. 4 této vyhlášky.

Dále žalobce poukazuje na to, že ve spise stavebního úřadu není obsažen soupis všech součástí spisu dle § 17 správního řádu.

Žalobce taktéž napadá obsah závazného stanoviska Odboru životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Holešov ze dne 8.8.2011. Poukazuje na to, že při přezkumu tohoto závazného stanoviska žalovaný překročil svoji pravomoc. V napadeném rozhodnutí se nedostatečně vypořádal s námitkami proti tomuto závaznému stanovisku, které žalobce uplatnil v odvolání. Žalobce poukazuje též na to, že toto stanovisko neobsahuje odůvodnění, což je v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, sp. zn. 9 As 21/2009.

Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí obsahuje logický rozpor při vypořádání námitek č. 6 a 7 uplatněných žalobcem v odvolání. Žalovaný se podle žalobce dostatečně nevypořádal s užitím jednotlivých podkladů pro rozhodnutí, které se vztahovaly pouze ke stavbě „Výrobní haly POKART Holešov“. Žalobce také namítá, že hydrogeologický posudek ze dne 20.6.2010 byl v rozhodnutí stavebního úřadu zohledněn, zatímco závěr zjišťovacího řízení nikoliv. Žalovaný se nevypořádal s námitkou, že hydrogeologický posudek se nevztahuje ke stavbě skladu, ale ke stavbě výrobní haly, stejně jako zjišťovací řízení.

Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu zrušit. Na svém právním názoru setrval v podané replice i po celou dobu řízení.

III. Shrnutí stanoviska žalovaného

Žalovaný setrvává na právních závěrech, ke kterým dospěl v napadeném rozhodnutí.

K námitce ohledně samostatného posouzení průmyslové zóny Holešov jako koncepce ve smyslu § 10a zákona o posuzování vlivů žalovaný shrnuje postup při vypracování územně plánovací dokumentace v této lokalitě a poukazuje na to, že předmětná lokalita byla již dříve (v rámci posuzování koncepce zásad územního rozvoje) posouzena jako plocha nadmístního významu, tudíž nedošlo k porušení zákona o posuzování vlivů. Z tohoto důvodu nepovažuje žalovaný za opodstatněné, aby tato průmyslová zóna byla opět posouzena; neshledává tak překročení pravomoci v postupu stavebního úřadu.

K námitce ohledně chybějícího stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008 ve spisu poukazuje žalovaný na skutečnost, že toto stanovisko bylo vydáno k opatření obecné povahy, jímž byly vydány Zásady územního rozvoje Zlínského kraje, a toto stanovisko je navíc podle žalovaného dostupné na internetové stránce www.kr-zlinsky.cz.

K absentujícímu závaznému stanovisku k zásahu do krajinného rázu žalovaný uvádí, že toto stanovisko nebylo nutné, neboť byly splněny podmínky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zastavitelná plocha je totiž vymezena územním plánem města Holešov a vymezení těchto zastavitelných ploch bylo dohodnuto s dotčenými orgány. Jedním z těchto orgánů je přitom i orgán hájící zájmy ochrany přírody a krajiny.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce ohledně porušení § 24 odst. 4 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, poněvadž z projektové dokumentace vyplynulo, že v předmětné přístavbě nebude probíhat výrobní činnost a touto přístavbou se ani nezvyšuje kapacita výroby. Nebude tu tak podle žalovaného docházet k manipulaci se závadnými látkami, které mohou ohrozit povrchové nebo podzemní vody.

Dále žalovaný uvádí, že absence soupisu součástí spisu není vadou, která by měla vliv na výsledek řízení.

K námitce ohledně špatného posouzení závazného stanoviska vydaného Odborem životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Holešov ze dne 8.8.2011 žalovaný uvádí, že námitky uvedené v odvolání nesměřovaly proti obsahu závazného stanoviska.

K námitkám uplatněným žalobcem ve stavebním řízení žalovaný uvádí, že občanská sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nemohou uplatňovat námitky v řízení dle § 114 stavebního zákona, ale svědčí jim účastenství jako takové. Svoje tvrzení opírá o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2011, sp. zn. 1 As 6/2011. Žalovaný tak shledává postup stavebního úřadu v souladu nejen se zákonem, ale i s judikaturou.

Dále žalovaný uvádí, že z vyjádření Odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 15.7.2011 po provedeném zjišťovacím řízení vyplývá, že záměr není předmětem posuzování dle zákona o posuzování vlivů. Žalovaný rovněž uvádí, že konstrukce stavby „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“ přímo navazuje na stavbu „Výrobní hala POKART Holešov“. Z hydrogeologického posouzení ze dne 20.6.2010 vyplývá, že se nepředpokládá významnější vliv betonových pilot na podzemní vodu ani prokazatelné ovlivnění podzemní vody.

Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 2, s.ř.s.); jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s.

S ohledem na okolnosti dané věci, na něž soud poukázal v usnesení, jímž zamítl návrh Zlínského kraje na zrušení usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, považoval zdejší soud za vhodné o žalobě rozhodnout přednostně, tedy mimo pořadí věcí, jak připouští § 56 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

IV.a)

Předně soud považuje za nutné vypořádat se s námitkami, které se týkají nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Pokud by totiž dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné, musel by je zrušit postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Z konstantní judikatury správních soudů vyplývá, že pokud rozhodnutí neobstojí po formální stránce, není třeba se zabývat hmotněprávní stránkou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2011, sp. zn. 9 As 5/2011, dostupný na www.nssoud.cz). Tento postup se nedotýká ovšem případů tzv. dílčí nepřezkoumatelnosti. Jak bylo uvedeno v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, sp. zn. 7 Afs 212/2006, dostupném na www.nssoud.cz: „(...) *jakkoli nepřezkoumatelnost žalobou napadeného správního rozhodnutí je nutnou a dostatečnou podmínkou jeho zrušení krajským soudem, nezabývá to krajský soud vedle konstatování této nezákonnosti též povinností vypořádat se s (dalšími) žalobními námitkami či případně zabývat se jinými důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti či jeho nicotností, a to v té míře, v jaké to obsah napadeného správního rozhodnutí umožňuje.*“ Pokud je tedy rozhodnutí zatíženo toliko nedostatky spočívající v nepřezkoumatelnosti vypořádání jednotlivých námitek účastníků v rámci napadeného rozhodnutí, lze zbylou část napadeného rozhodnutí přezkoumat.

Žalobce předně namítá, že není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s jeho námitkou týkající se přehlížení námitek, které žalobce uplatnil ve stavebním řízení.

Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí obsahovalo dva výroky. Výrokem a) bylo podle § 92 stavebního zákona vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby a současně zde bylo obsaženo i rozhodnutí o námitkách účastníků územního řízení. Ve vztahu k žalobci bylo jedné jeho námitce vyhověno a druhá námitka byla zamítnuta. Výrokem b) bylo podle § 115 stavebního zákona vydáno stavební povolení. Pokud šlo o rozhodnutí o námitkách účastníků stavebního řízení, tak bylo uvedeno, že námitky účastníků uplatněny nebyly.

V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce mj. namítal, že „v rozhodnutí o námitkách účastníků stavebního řízení správní orgán uvedl, že námitky účastníků nebyly v řízení uplatněny. Toto tvrzení pokládáme za nesprávné a nepravdivé, neboť všechny naše námitky doručené v obou vyjádřeních se týkaly územního i stavebního řízení. Z rozhodnutí není zřejmé, proč správní orgán usoudil, že námitky nebyly ve stavebním řízení uplatněny, resp. proč se jimi v rámci stavebního řízení nezabýval.“ Žalobce tak v podaném odvolání usiloval o to, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí postavil najisto, proč se stavební úřad se žalobcovými námitkami nijak nevypořádal.

Žalovaný k této odvolací námitce v napadeném rozhodnutí uvedl: „K tomu odvolací správní orgán uvádí, že stavební úřad splnil požadavek vyplývající z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, odvolatele o zahájení spojeného územního a stavebního řízení informoval a umožnil jim, aby se účastnili řízení. Odvolatelé uplatnili v průběhu řízení rovněž námitky, které mohou uplatňovat dle § 114 stavebního zákona jen účastníci řízení. Odvolací správní orgán konstatuje, že stavební úřad se námitkami odvolatelů dostatečně zabýval, ve výroku o nich rozhodl a rozhodnutí o nich řádně odůvodnil.“

Stavební zákon umožňuje v § 78 spojit územní a stavební řízení. Na toto řízení lze dle § 192 stavebního zákona subsidiárně použít ustanovení správního řádu jako obecného právního předpisu, pokud použití tohoto obecného předpisu zákon výslovně nevylučuje. Vedle stavebního zákona je tedy třeba na dané řízení aplikovat i správní řád, neboť jeho aplikace vyloučena není; konkrétně pak zejména § 140 správního řádu, který upravuje společné řízení. Ačkoli je v rámci společného řízení veden jeden spis a řízení (územní i stavební) probíhají časově souběžně, je třeba samostatně vymezit okruh účastníků územního řízení (§ 85 stavebního zákona) a okruh účastníků stavebního řízení (§ 109 stavebního zákona), které se mohou lišit. V rámci společného řízení bude rovněž nutné provést samostatné veřejné ústní jednání v rámci územního řízení (§ 89 stavebního zákona) a ústní jednání spojené případně s místním šetřením v rámci stavebního řízení podle § 112 stavebního zákona – obě ústní jednání nebude možné spojit v důsledku odchylného režimu účasti veřejnosti a odchylného vymezení okruhu účastníků obou řízení. V rámci společného řízení bude vydáno jediné rozhodnutí, které však musí obsahovat samostatné výroky týkající se jak územního rozhodnutí a rozhodnutí o námitkách uplatněných v územním řízení tak stavebního povolení a rozhodnutí o námitkách vznesených v rámci stavebního řízení (shodně viz

P., L., R., A., H., K., L., M.: Stavební zákon - online komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011).

Z uvedeného je tedy zřejmé, že stavební úřad byl povinen ve svém rozhodnutí rozhodnout samostatným výrokem o územním rozhodnutí a rozhodnutí o námitkách uplatněných v územním řízení a samostatným výrokem o stavebním povolení a rozhodnutí o námitkách vznesených v rámci stavebního řízení.

Ze správního spisu vyplývá, že usnesení o spojení řízení bylo jednotlivým účastníkům řízení, mj. i žalobci řádně oznámeno, což ostatně není zpochybňováno. Námitky byly žalobcem uplatněny dne 27.6.2011 a 26.9.2011. Z prvostupňového rozhodnutí ze dne 3.10.2011 vyplývá, že stavební úřad rozhodl o námitkách žalobce pouze v rámci územního řízení. Co se týče druhého výroku, tedy výroku týkajícího se stavebního řízení, stavební úřad v rozhodnutí uvedl, že *„žádné námitky účastníků nebyly uplatněny“*.

Pokud pak žalobce v odvolání namítal, že stavební úřad jeho námitky uplatněné ve stavebním řízení ignoroval a žalovaný namísto toho, aby postavil najisto, zda nějaké námitky byly uplatněny či nikoli, pouze uvedl, že žalobce uplatnil námitky, které může dle § 114 stavebního zákona uplatnit pouze účastník řízení, a stavební úřad tyto námitky řádně vypořádal, pochybil. Nijak se totiž nevyslovil k podstatě žalobcovy odvolací námitky.

V napadeném rozhodnutí je potvrzeno, že stavební úřad správně vymezil okruh účastníků řízení, a to na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde za účastníka stavebního řízení považoval i žalobce. Z rozhodnutí žalovaného pak plyne, že žalobce byl účastníkem stavebního řízení, ale uplatnil v jeho průběhu námitky, které svědčí dle § 114 stavebního zákona pouze účastníkům řízení. Z uvedeného lze tedy usuzovat, že podle žalovaného žalobci vznesení takových námitek nepříslušelo, přestože byl účastníkem stavebního řízení (aniž by tento závěr žalovaný blíže rozvedl). Nicméně z další části odůvodnění (*„správní orgán se s námitkami dostatečně vypořádal“*) vyplývá, že žalobce námitky podal a tyto námitky stavební úřad vypořádal. Takový závěr je však v příkrém rozporu s výrokem prvostupňového rozhodnutí, kde je jednoznačně uvedeno, že žádné námitky uplatněny nebyly (a z logiky věci tedy nebyly ani vypořádány). Takové vypořádání odvolací námitky považuje soud za nepřezkoumatelné.

Soud rozumí snaze žalovaného vysvětlit důvod svého rozhodnutí ve svém vyjádření k žalobě, na druhou stranu je nutno poukázat na to, že předmětem soudního přezkumu je napadené rozhodnutí, které má mít náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný má možnost se jako účastník soudního řízení k věci vyjádřit dle § 74 odst. 1 s.r.s., nicméně soud musí zkoumat napadené rozhodnutí jako takové, nikoli se opírat o úvahy žalovaného obsažené v jeho vyjádření. Tento závěr vyplývá i z judikatury správních soudů. Např. v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30.12.2005, sp. zn. 11 Ca 207/2005, je uvedeno, že *„správní orgán je povinen již v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, o jaké zjištěné okolnosti se v tomto rozhodnutí opíral a jak k nim dospěl; nepostačuje tedy, vysvětlí-li svůj postup až následně (zde ve*

vyjádření k žalobě proti danému rozhodnutí). Takové rozhodnutí správního orgánu je pak nepřezkoumatelné.“ K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13.10.2004, sp. zn. 3 As 40/2003, dostupný na www.nssoud.cz.

Zdejší soud přisvědčil žalobci i pokud jde o další důvod namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tj. že se žalovaný nedostatečně zabýval jeho námitkou označenou v odvolání jako č. 7.

Žalobce v odvolání (v námitce č. 7) namítal rozpor rozhodnutí stavebního úřadu, který spatřoval v tom, že stavební úřad na jednu stranu uvádí, že projednávaný záměr „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“ je jiným záměrem podle zákona o posuzování vlivů než „Výrobní hala POKART Holešov“, tudíž nelze použít závěr zjišťovacího řízení vypracovaný pro stavbu výrobní haly, současně však v odůvodnění rozhodnutí odkazuje na hydrogeologický posudek, který se vztahuje ke stavbě výrobní haly, nikoli ke stavbě skladu.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí s touto námitkou vypořádal na str. 7 následovně: *„K tomu odvolací správní orgán uvádí, že dle hydrogeologického vyjádření zpracovaného Ing. Jiřím Michnou, oprávněnou osobou odborně způsobilou v oboru hydrogeologie, se nepředpokládá významnější vliv betonových pilot na podzemní vodu ani prokazatelné ovlivnění vodárenských odběrů podzemních vod v zájmovém území.“*

Náležitosti odůvodnění rozhodnutí vymezuje správní řád v § 68 odst. 3 tak, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Jak vyplývá z konstantní judikatury, například z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24.6.2010, sp. zn. 9 As 66/2009, (dostupné na www.nssoud.cz): *„Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“*

Soud v této věci podotýká, že je třeba rozlišovat mezi věcně nesprávným vypořádáním námitky a nevypořádáním se s námitkou jako takovou. Zatímco první případ způsobuje nezákonnost rozhodnutí, ve druhém případě se jedná o jeho nepřezkoumatelnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.7.2008, sp. zn. 3 As 51/2007, dostupný na www.nssoud.cz).

Právě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tomto případě soud shledal. Popsané odůvodnění totiž nijak nevypořádává argumentaci žalobce uvedenou v námitce č. 7 obsažené v odvolání. Žalovaný sice námitku zrekapituloval, nijak se s ní ale nevypořádal. Žalovaný se totiž vůbec nezabýval namítaným vnitřním rozparem ani důvody pro použití resp. nepoužití jednotlivých podkladů, ale posuzoval toliko obsah

hydrogeologického stanoviska. Žalobce však v podaném odvolání nezpochybňuje obsah hydrogeologického stanoviska, nýbrž skutečnost, že toto stanovisko se vztahovalo ke stavbě „Výrobní haly POKART Holešov“ a nikoli ke stavbě „Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov“. Současně však podle žalobce stavební úřad považuje obě stavby za dva odlišné záměry, a proto nelze na stavbu skladu použít závěr zjišťovacího řízení, které se vztahuje ke stavbě haly. K této otázce se žalovaný nevyslovil nijak.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2.9.2009, sp. zn. 1 As 47/2007, musí být v odůvodnění správního rozhodnutí jasně uvedeno, jaké podklady byly pro rozhodnutí použity a jakými úvahami se správní orgán při jejich hodnocení řídil. Pokud žalobce v podaném odvolání namítal rozpor při posuzování podkladů pro rozhodnutí stavebního úřadu, bylo nezbytné, aby se žalovaný k této otázce jednoznačně vyslovil. Jestliže však žalovaný na tuto námitku reagoval sdělením obsahu jednoho z podkladů, aniž by vymezil vztah a užití jednotlivých podkladů a vypořádal se tak s uplatněnou námitkou, je napadené rozhodnutí i v této části nepřezkoumatelné.

Soud nicméně shledal, že se jednalo o nepřezkoumatelnost toliko dílčí, která nebrání přezkoumání napadeného rozhodnutí v rámci ostatních žalobních námitek, jak byly žalobcem uplatněny ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s.

IV.b)

Žalobce v podané žalobě dále namítal nesprávnou interpretaci § 10a zákona o posuzování vlivů, neboť strategická průmyslová zóna nebyla samostatně posouzena jako koncepce ve smyslu tohoto ustanovení. Tuto námitku soud důvodnou neshledal.

Dle § 3 písm. b) zákona o posuzování vlivů se koncepcí, která je předmětem tohoto posuzování rozumí: strategie, politiky, plány nebo programy zpracované nebo zadané orgánem veřejné správy a následně orgánem veřejné správy schvalované nebo ke schválení předkládané. Dle § 10a zákona o posuzování vlivů se předmětem posuzování vlivů koncepce na životní prostředí (dále jen „posuzování koncepce“) podle tohoto zákona rozumí a) koncepce, které stanoví rámec pro budoucí povolení záměrů uvedených v příloze č. 1, zpracovávané v oblasti zemědělství, lesního hospodářství, myslivosti, (...) průmyslu, dopravy, odpadového hospodářství, telekomunikací, územního plánování, regionálního rozvoje a životního prostředí včetně ochrany přírody, koncepce u nichž nutnost jejich posouzení, s ohledem na možný vliv na životní prostředí, vyplývá ze zvláštního právního předpisu a dále koncepce spolufinancované z prostředků fondů Evropských společenství.

Účelem tohoto strategického posuzování je posouzení vlivů realizace koncepčních dokumentů a plánů. Jde tedy o vytvoření rámce pro budoucí posuzování jednotlivých záměrů. Jeho smyslem, stejně jako u projektového posuzování (posuzování jednotlivých záměrů dle § 3 písm. a/ zákona o posuzování vlivů), je eliminace negativních vlivů na životní prostředí. Narozdíl od projektového posuzování je však při posuzování strategickém kladen důraz na vzájemný konsensus orgánu ochrany přírody spolu s předkladatelem této koncepce. Dochází tak ke vzájemné

komunikaci těchto subjektů a následně výběru nejvhodnějšího řešení. Z povahy strategického posuzování přitom plyne, že toto posuzování se zásadně děje v rámci územního plánování.

Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (a žalobce to v žalobě nezpochybňuje), průmyslová zóna Holešov byla jako koncepce ve fázi územního plánování posouzena. Jako plocha nadmístního významu byla posuzována v rámci pořizování Zásad územního rozvoje Zlínského kraje. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že předmětem napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, není vymezení či umístění průmyslové zóny Holešov, ale územní rozhodnutí a stavební povolení na konkrétní stavbu (přístavbu skladu), jež má být umístěna v průmyslové zóně Holešov. Tato zóna přitom byla vymezena a posuzována v rámci institutů územního plánování. Námitky proti průmyslové zóně tak měly být uplatněny právě při územním plánování (případně v následném soudním přezkumu) a nikoli v tomto řízení. Tuto žalobcovu námitku soud tedy neshledal důvodnou.

Soud se neztotožnil se žalobcem ani v tom, že by se průmyslová zóna měla posoudit samostatně alespoň jako jeden záměr. K posuzování jednotlivých záměrů slouží tzv. projektové posuzování, tedy postup nikoliv dle § 10a zákona o posuzování vlivů, ale dle § 4 a násl. tohoto zákona. Podle názoru soudu však nelze v rámci tohoto posuzování hodnotit průmyslovou zónu jako jeden záměr, ale pouze jednotlivé záměry realizované na území průmyslové zóny. Záměrem se totiž podle § 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů rozumí stavby, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu. Průmyslová zóna přitom není stavbou, činností ani technologií a nelze ji tedy jako jeden záměr posuzovat.

Pokud žalobce namítá, že stavební úřad překročil svoji pravomoc, jestliže si nevyžádal stanovisko Ministerstva životního prostředí podle § 23 odst. 3 zákona o posuzování vlivů, nemůže se s ním zdejší soud ztotožnit. Podle citovaného ustanovení je v případě důvodných pochybností o zařazení záměru do příslušné kategorie či sloupce Přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů rozhodující vyjádření ministerstva. K vyžádání vyjádření ministerstva však podle žalobce nedošlo a tuto otázku posoudil sám stavební úřad, čímž podle žalobce překročil svoji pravomoc. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v tomto řízení nevznikla důvodná pochybnost o zařazení do příslušné kategorie a že „*Ministerstvo životního prostředí se k problematice Průmyslové zóny Holešov vyjádřilo v roce 2008, přičemž u jednotlivých záměrů v rámci průmyslové zóny Holešov jejich posuzování Ministerstvem životního prostředí neprobíhá*“. Soud se v ztotožňuje se žalovaným, že nebylo třeba, aby si stavební úřad v daném případě vyžadoval vyjádření Ministerstva životního prostředí, neboť nebyly naplněny podmínky § 23 odst. 3 zákona o posuzování vlivů. Ani podle názoru soudu totiž v daném řízení nevznikla důvodná pochybnost o záměru ani jeho zařazení do příslušné kategorie nebo sloupce přílohy č. 1. Tvrzením žalobce, že průmyslová zóna Holešov je koncepcí a měla být předmětem strategického posuzování, totiž důvodnou pochybnost ve smyslu citovaného ustanovení nezakládá.

Jestliže však žalobce namítá, že žalovaný pochybil, pokud ve svém rozhodnutí odkazuje na stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 21.8.2008, aniž by bylo toto stanovisko obsaženo ve správním spisu, je třeba s ním souhlasit.

Jak uvádí § 50 odst. 1 správního řádu, podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jako i skutečnosti obecně známé. Tento výčet je demonstrativní a podkladem rozhodnutí tak mohou být *de facto* jakékoli materializované zdroje informací. Podkladem rozhodnutí je tedy vše, o co správní orgán opírá svoji argumentaci v napadeném rozhodnutí. Každý podklad přitom musí být trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu. Pokud se tedy žalovaný na zmíněné stanovisko v odůvodnění svého rozhodnutí odvolával, mělo být toto stanovisko, alespoň ve fotokopii, ve spisu obsaženo.

IV.c)

Žalobce dále namítal absentující souhlas orgánu ochrany přírody se zásahem do krajinného rázu.

Podle zákona o ochraně přírody a krajiny se krajinný ráz posuzuje v případech, kdy dochází k umísťování a povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by krajinný ráz mohly změnit. Krajinným rázem lze dle § 12 odst. 1 tohoto zákona rozumět přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti. Zásahy do těchto míst musí být prováděny citlivě a šetrně.

Podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny se krajinný ráz neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.

Žalovaný dovodil, že právě podmínky § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny byly v daném případě naplněny.

Podle žalobce tomu tak nebylo, neboť změna územního plánu města Holešova č. 8, která na území zóny vymezila zastavitelnou plochu, byla schválena v roce 2005, zatímco citované ustanovení se do zákona o ochraně přírody a krajiny dostalo až v roce 2007. V roce 2005 tedy nebylo možné dohodnout podmínky ochrany krajinného rázu s orgánem ochrany přírody.

Z uvedeného je zřejmé, že mezi účastníky není sporu o to, zda byl vydán územní plán ani o to, zda tento územní plán vymezil plochu zóny jako zastavitelnou. Spornou ale zůstává skutečnost, zda došlo k dohodnutí podmínek ochrany krajinného rázu s orgánem ochrany přírody a krajiny.

Ustanovení § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo do tohoto zákona doplněno zákonem č. 186/2006 Sb. s účinností od 1. 1. 2007 a navazuje na úpravu obsaženou ve stavebním zákoně (č. 183/2006 Sb.). Zákonodárce zde zjevně vycházel z toho, že územní a regulační plány jsou závazné pro rozhodování v území.

Jestliže tedy územní plán nebo regulační plán pro zastavěné území nebo zastavitelnou plochu stanoví plošné a prostorové uspořádání a další podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody, bylo by udělování souhlasů podle § 12 odst. 2 nadbytečné.

V daném případě je tedy třeba posoudit, zda územním plánem, resp. jeho změnou č. 8 bylo stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu byly dohodnuty s orgánem ochrany přírody.

Součástí správního spisu ale územní plán (ani jeho příslušná část) není a soud tedy nemá jak přezkoumat, zda podmínky ochrany krajinného rázu byly s orgánem ochrany přírody a krajiny dohodnuty či nikoli. Jak je již výše uvedeno, součástí spisu mají být veškeré podklady napadeného rozhodnutí. Zpochybňoval-li žalobce splnění podmínek § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny a žalovaný jeho námitky vyvracel tím, že byl zpracován územní plán a podmínky ochrany krajinného rázu byly s orgánem ochrany přírody a krajiny dohodnuty, měl tento svůj závěr opírat o konkrétní podklad obsažený ve správním spisu.

Souhlas se zásahem do krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je podle § 90 tohoto zákona závazným stanoviskem. Toto stanovisko je dle § 149 správního řádu závazné pro výrokovou část rozhodnutí. Pokud by bylo vydáno stanovisko, které znemožňuje žádosti o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení vyhovět, správní orgán by musel tuto žádost podle § 149 odst. 3 správního řádu zamítnout. Z uvedené právní úpravy vyplývá, že souhlas se zásahem do krajinného rázu má významný vliv na osud celého řízení. Právě proto by měly být kladeny požadavky na to, aby správní orgán dostatečně odůvodnil, proč není toto stanovisko vyžadováno a své zdůvodnění opřel o relevantní podklad, který by byl součástí spisu. Tak tomu v daném případě nebylo.

Je sice pravdou, že by soud mohl územním plánem provádět dokazování při jednání, nicméně v daném případě, kdy soud shledal již několik důvodů, pro které je třeba napadené rozhodnutí zrušit, by byl takový postup v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti řízení. V souladu s touto zásadou naopak je, aby žalovaný v novém řízení doplnil do správního spisu i tento podklad rozhodnutí (tj. územní plán nebo alespoň jeho příslušnou část).

IV.d)

Žalobce taktéž spatřoval nezákonnost rozhodnutí v tom, že se stavební úřad stejně jako žalovaný neřídili § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že žalobce tento rozpor v odvolání nenamítal, tudíž se s ním ani v napadeném rozhodnutí nezabýval. Soud konstatuje, že žalobce může v rámci žalobního bodu uvádět i námitky, které nebyly uplatněny v podaném odvolání a soud je povinen se s nimi vypořádat.

Ustanovení § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. zní následovně: „Servisy, opravny a čerpací stanice pohonných hmot včetně zařízení pro manipulaci s nimi,

zejména překladiště, stáčírny, mycí rampy, odpařovací stanice, další stavby, zejména dílny, sklady, nádrže topných olejů, sběrný, skládky, ve kterých dochází k manipulaci s látkami, které mohou ohrozit povrchové nebo podzemní vody, například jedovaté a žíravé látky, radioaktivní látky, se nesmí umisťovat v ochranných pásmech I. a II. stupně vodních zdrojů sloužících pro zásobování pitnou vodou, v ochranných pásmech prvního stupně nebo v užším prozatímním ochranném pásmu přírodních léčivých zdrojů anebo zdrojů přírodních minerálních vod stolních“.

Ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu vymezuje rámec přezkumu odvolacího orgánu v rámci podaného odvolání tak, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

Odvolací správní orgán tedy přezkoumává zákonnost prvostupňového rozhodnutí *ex offio*, zatímco věcnou správnost jen v rozsahu podaných námitek; mimo ně jen vyžaduje-li to veřejný zájem. Dle § 90 písm. c) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území. Žalovaný tak měl *ex offio* zkoumat, zda je předmětná stavba v souladu s § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Z napadeného rozhodnutí, ale ani z prvostupňového rozhodnutí však není zřejmé, zda se souladem s § 24 odst. 4 této vyhlášky správní orgán (stavební úřad či žalovaný) vůbec zabýval.

V daném případě byla umísťována stavba, která má sloužit jako sklad pro výroby, při jejichž výrobě dochází k manipulaci se závadnými látkami. Podle názoru soudu tedy není vyloučena možnost, že k manipulaci s látkami, které mohou ohrozit povrchové vody, dojde nejen v místě výroby, ale i ve skladu. Ačkoliv z projektové dokumentace vyplývá, že ve skladu nebude docházet k výrobě, není *prima vista* vyloučena možnost případného uskladnění těchto látek, případně jiná manipulace s nimi právě ve skladu. Pokud stavební úřad neshledal tuto možnost reálnou, mělo to být v jeho rozhodnutích řádně uvedeno a odůvodněno. K tomu ale nedošlo. Tuto nezákonnost přitom neodstranil ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. V novém řízení tedy bude třeba soulad s § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. posoudit a řádně odůvodnit.

IV.e)

Žalobce dále namítá rozpor s § 17 odst. 1 správního řádu, neboť stavební úřad nevedl soupis součástí spisu, jak požaduje toto ustanovení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto námitku shledal důvodnou, nicméně dovodil, že neměla v daném případě žádný vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývá, že soupis všech součástí spisu je ve spisu stavebního úřadu již obsažen. Nicméně podle § 75 odst. 1 s.r.s. soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že tento nedostatek v době rozhodování žalovaného ještě existoval a z tohoto stavu tedy soud při rozhodování vycházel.

V daném případě tedy není sporu mezi účastníky o to, že stavební úřad porušil § 17 odst. 1 správního řádu, podle jehož poslední věty musí spis obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Podle žalovaného však není toto pochybení natolik závažné, aby mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud v této otázce se žalovaným souhlasí. Podle názoru soudu se sice jedná o zjevné porušení správního řádu, nicméně toto pochybení stavebního úřadu nedosahuje v daném případě takové intenzity, aby mohlo atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí. Jinak řečeno, v důsledku tohoto pochybení nebyl žalobce nijak zkrácen či omezen na svých právech účastníka správního řízení. S podklady pro rozhodnutí obsaženými ve spisu se žalobce měl možnost řádně seznámit. Ostatně ani žádné omezení svých práv v žalobě neuvádí a naopak připouští, že některá pochybení správních orgánů nejsou natolik významná, aby mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí. Pokud žalobce zmiňuje, že v důsledku absence spisového přehledu měl situaci při seznamování se spisem ztíženou, lze s ním souhlasit. Se spisem se však seznámil, což výslovně uvádí, a to je v daném případě podstatné. Jinak by tomu samozřejmě bylo, pokud by v důsledku chybějícího spisového přehledu předložil stavební úřad žalobci spis nekompletní. Tak tomu ale v daném případě nebylo.

Soud pouze dodává, že důvodem pro zrušení rozhodnutí nemůže být ani to, že stavební úřad § 17 odst. 1 správního řádu porušuje pravidelně ve více řízeních. Soud je totiž oprávněn posuzovat toliko zákonnost napadeného rozhodnutí a správního řízení, které jeho vydání předcházelo. Případné vady řízení jiných, byť vedených tímž žalovaným či tímž stavebním úřadem, soud zásadně zohledňovat nemůže.

IV.f)

Žalobce dále namítal, že žalovaný neodůvodnil svoje rozhodnutí ve vztahu k žalobcovým námitkám proti závaznému stanovisku vydaného Odborem životního prostředí a zemědělství Městského úřadu Holešov dne 8. 8. 2011. Žalobce v podané žalobě argumentuje, že v odvolání uvedl řadu námitek proti obsahu závazného stanoviska (mj. namítal, že je neodůvodněné a tedy nepřezkoumatelné). Žalovaný v odůvodnění na straně 8 napadeného rozhodnutí uvedl, že „námitka odvolatelů nesměřuje konkrétně proti obsahu závazného stanoviska (...)“.

Ze spisového materiálu, konkrétně z podaného odvolání plyne, že žalobce zde k předmětnému stanovisku namítal: „a) chybí odůvodnění tzn. nesplňuje požadavek správního řádu a není přezkoumatelné, (...) c) bylo vydáno bez posouzení koncepce SPZ Holešov i bez vyjádření ministerstva dle § 23 odst. 3 zákona o posuzování vlivů, d) nejsou v něm zapracovány závěry zjišťovacího řízení, v případě, že jde o záměr, který již byl posuzován, e) v podmínce č. 6 se odvolává na vyjádření hydrogeologa Ing. Jiřího Michny ze dne 20.6.2010, č.j. 3307-Mi/2010-11, a dále jeho doplňující vyjádření ze dne 21.3.2011, č.j.: 3307/-Mi/2011-8. Jde však o vyjádření k jinému záměru ‚Výrobní haly POKART Holešov‘, nikoliv k projednávané stavbě ‚Přístavba skladu výrobní haly POKART Holešov‘. Není tedy zajištěna ochrana vodního zdroje pitné vody, g) v podmínce č. 2 se uvádí, že ‚Materiály použité pro stavbu mohou být pouze takové, aby nemohly negativně ovlivnit zdroje podzemní vody‘. Proti této

podmínce namítáme, že je obecná, málo účinná a nezajišťuje dostatečnou ochranu veřejného zájmu (...)“.

Z výše uvedeného podle soudu vyplývá, že většina námitek týkajících se závazného stanoviska ze dne 8.8.2011 jasně směřovala k obsahu tohoto stanoviska. Žalovaný tak měl postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, tedy nepřezkoumávat obsah závazného stanoviska, ale vyžádat si jeho potvrzení či změnu od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

Nejvyšší správní soud k této otázce již ve svém rozsudku ze dne 23.9.2010, sp. zn. 5 As 56/2009, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl: *„Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“*

Žalovaný tím, že porušil § 149 odst. 4 správního řádu, zkrátil práva účastníků v tom smyslu, že závazné stanovisko nemohlo být posouzeno odborně. Jak ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2009, sp. zn. 4 As 25/2009, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.9.2010, sp. zn. 5 As 56/2009, (oba dostupné na www.nssoud.cz), *„v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad“*. Lze tedy shrnout, že žalovaný pochybil i v tom, že nepostupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu.

Pokud jde o povinnost odůvodnit závazné stanovisko, ztotožňuje se považuje soud se žalobcem v tom, že se k této otázce dostatečně vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2009, sp. zn. 9 As 21/2009. Podle tohoto rozsudku by měl obsah závazného stanoviska alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.

V. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil jako nepřezkoumatelné podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení bude třeba odstranit vady výše zmíněné - přezkoumatelně se vypořádat s veškerými námitkami

žalobce uplatněnými v odvolání, řádně odůvodnit a podklady doložit, že na dané řízení dopadá § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, vypořádat se s tím, zda není prvostupňové rozhodnutí v rozporu s § 24 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a při přezkoumání obsahu závazného stanoviska postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu.

Zdejší soud však pro další postup v řízení považuje za nezbytné poukázat na to, že nelze přehlédnout jednoznačný zájem Zlínského kraje na tom, aby Průmyslová zóna Holešov byla brzy obsazena řadou investorů a aby tito investoři bez problémů a jakýchkoli zdržení realizovali svoje investice. Jak ostatně výslovně uvedl Zlínský kraj ve svém vyjádření, průmyslová zóna Holešov byla pořízena za účelem rozvoje Zlínského kraje (zejména rozvoje podnikání a zaměstnanosti) a byly na ní vynaloženy značné prostředky. Tento zájem Zlínského kraje na tom, aby investice nebyla zmařena a podpořila se tak zaměstnanost a podnikání v kraji, je zcela pochopitelný a jistě i chvályhodný.

Na druhou stranu je třeba upozornit na institut podjatosti zakotvený v § 14 správního řádu. Podle tohoto ustanovení je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. V daném případě rozhodoval Krajský úřad Zlínského kraje o odvolání proti územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení na stavbu v průmyslové zóně Holešov, na jejímž rychlém rozvoji má Zlínský kraj velký zájem.

K obdobným situacím se již vyjadřovaly i správní soudy. Podle Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16.12.2004 ve věci sp. zn. 2 As 21/2004, Sb. NSS 503/2005) rozhoduje-li obecní úřad v přenesené působnosti o právu či povinnosti obce, nelze bez dalšího usoudit na vyloučení jeho pracovníků pro pochybnost o jejich nepodjatosti. Podle právního názoru vyjádřeného v uvedeném rozsudku „...*Aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly ... dány, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě*“. Tedy nelze-li vyloučení pracovníků pro pochybnost o jejich nepodjatosti dovést bez dalšího, lze to dovést s ohledem na charakter projednávané věci.

Podle zdejšímu soudu známého rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (rozsudek ze dne 3.10.2002 ve věci sp. zn. 30 Ca 23/2002, SJS 1058/2002) obecní či městské úřady plní úkoly jak v oblasti samostatné působnosti, tak vykonávají přenesenou působnost; vykonávají-li ji pracovníci obecního či městského úřadu, jsou v pracovním nebo obdobném poměru k příslušné obci nebo městu jako k právnické osobě. Jsou v ní ve vztahu charakteristickém obecně pro vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, v poměru podřízeném a závislém. Tyto skutečnosti nelze přehlížet při posuzování důvodů pro vyloučení pracovníků správního orgánu z projednávání a rozhodování věci. Pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město)

bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město.

S právě uvedeným pojetím se ztotožnil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.1.2008 ve věci sp. zn. 6 As 24/2007 (www.nssoud.cz) („...bylo již v minulosti prejudikováno, že pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město.“).

Aktuální rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu, a sice jeho rozšířeného senátu, vychází z toho, že rozhoduje-li orgán samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2012 ve věci sp. zn. 1 As 89/2010).

Podle názoru zdejšího soudu jsou uvedené závěry nepochybně aplikovatelné nejen na územní samosprávu na úrovni obecní, ale též na úrovni krajské. Soud tedy na žalovaného apeluje, aby právě uvedené skutečnosti uvážil při dalším postupu v řízení. K tomu poukazuje soud na souběžně projednávanou věc sp. zn. 62 A 23/2012.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, neboť jeho rozhodnutí bylo zrušeno, a právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšnému žalobci naopak náhrada nákladů řízení přísluší. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek v celkové výši 4 000,- Kč (3 000,- Kč za podanou žalobu a 1 000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku). K zaplacení byla procesně neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3.1.2013

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu